

Formandsberetning 2022:

For to år siden tog jeg et billede inden generalforsamlingen i lokalet lige her inde ved siden af. Hvis jeg da havde sagt følgende:

Nu skal I høre her venner; om 48 dage vil Danmark blive lukket ned af en pandemi, som lægger hele verden ned og lukker grænserne, sundhedsvæsner i flere lande vil blive lagt ned af presset af dårlige patienter, der vil blive lavet massegrave med ofre for virussen. Her i landet bliver skolerne lukket, folk arbejder i videst mulige omfang hjemmefra, vi må ikke kramme dem vi holder af, vi kommer til at gå med mundbind i alle offentlige rum, luftrummet vil blive tømt for fly, dronningen toner frem på vores tv skærme og maner til samfundssind, og mange af jer øjensygeplejersker herinde bliver mere eller mindre frivilligt tvunget til at arbejde på corona afsnit eller medicinske afdelinger for at hjælpe i en nødsituation for sundhedsvæsnet. I skal alle sammen vaccineres tre gange mod denne virus. I tror måske at det kun vil vare et par måneder, men nej nej det kommer til at fylde i jeres liv de næste to år i hvert fald....

Tænk på hvordan I ville have reageret....

I ville jo have tænkt at jeg var blevet rablende sindssyg, eller måske spirende science fiction forfatter.

For bare få uger siden, troede jeg ikke på at jeg ville komme til at stå her foran jer og holde en "fysisk" formandsberetning. Og i skrivende stund er jeg da fortsat usikker, denne dag i januar hvor jeg er startet på min beretning er det berømte smittetal 18261. Det har jo så udviklet sig helt vildt.

Det er jo på mange måder en vanvittig tid vi står midt i, og man fornemmer at mange tænker jamen så lad det da stikke af, hvis bare vi snart kan komme til at leve normalt igen.

Heldigvis er vi her nu og jeg skal afholde min sidste beretning.

Landskursus 2021 blev som de fleste ved, aflyst på grund af pandemien. I september 2020 tog vi beslutningen om selv at aflyse kurset. Det var som bekendt før vaccinerne var kommet til landet. Man kan sige at det var måske i lidt god tid vi aflyste, men det var på det tidspunkt hvor vi skulle i gang med den detaljerede planlægning af kurset. Erfaringen siger at vi bruger en hel del tid i efteråret, og vi kunne mærke at lysten til at gå igang med det arbejde ikke var så stor, nå nu der var en betydelig risiko for aflysning. Og beslutningen om at skåne os selv for bekymringerne for om kurset ville kunne gennemføres, om der ville komme tilmeldinger nok ikke mindst, om hvorvidt arbejdet ville være spildt, var egentligt let.

Jeg må sige, at det var en rigtig ærgerlig beslutning, men det var en kæmpe lettelse da den var taget. Desværre kostede det jo selskabet en del penge, men jeg var dengang i dialog med formands kolleger fra alle de andre faglige selskaber og flere har desværre oplevet større økonomiske tab pga aflyste kurser, på nationale og internationale kurser her i landet. Og vores økonomi skal nok klare det.

Det har naturligvis været et helt specielt år for os i bestyrelsen. I 2020 blev Charlotte, Gry og Winnie valgt ind i bestyrelsen. Men de har desværre ikke prøvet et almindeligt bestyrelses år endnu, sådan som vi gamle kender det. De sidste to år har naturligvis været fyldt med usikkerhed. Dem der kender mig godt ved at jeg har et stort kontrolgen, og det passer mig ikke ret godt når der som i de sidste to år har været så mange ubekendte faktorer vi ikke kan gøre hverken fra eller til med. Kan vi mødes fysisk, kan vi overhovedet afholde landskursus, skal vi igen opleve at nogle af os skal ud og hjælpe et presset sundhedsvæsen. Det har taget alt vores fokus, så det har ikke været nu at vi skulle ud og opfinde nye tiltage i det faglige selskab.

Vi er heldigvis blevet gode til at holde online bestyrelsesmøder, men heldigvis har vi kunnet holde fysiske møder også. Sidst mødtes vi på den nye øjenafdeling i Skejby. Det er spændende at se en nybygget afdeling, nok helt særligt for dem i bestyrelsen som også står overfor at skulle flytte ind i en nybygget afdeling på at nybygget storsygehus inden for de næste år...plus minus 10. Det er en af bonusserne ved at sidde i bestyrelsen, man kommer rundt og ser hvordan andre øjenafdelinger er bygget op.

Som I alle ved har vi vores egen hjemmeside under DSRs. Sådan en kører ikke sig selv, og for mange af os sygeplejersker er det der med IT og div opsætninger lidt fremmed land. For vores webmaster Charlotte der blev valgt ind i 2020, har det på mange måder været learning by doing. Det er nemlig først nu her i januar 2022 lykkes hende at kunne komme på webmaster kursus hos DSR. Kurserne har af gode grunde ikke været udbudt som ellers, under alle nedlukningerne. Så Charlotte har på egen hånd, og ved hjælp af vores tidligere webmaster Charlotte Antonsen supervision, lært sig det der har skullet til for at holde hjemmesiden opdateret, med udsendelse af nyhedsmails osv. Det er er dælme godt gået Charlotte.

Men der sidste et år har det ikke blot corona-en der satte sit grimme aftryk, men også den 10 uger lange sygeplejekonflikt har sat sit præg. I foråret virkede det til at livet med coronaen blev lidt lettere, vi blev alle vaccineret og vi begyndte at se lys for enden af en lang tunnel. Og så startede sygeplejekonflikten. Vi var flere øjenafdelinger der blev udtaget til strejke og vores verden var igen vendt op og ned. Fx blev vores sommerferie inddraget og i de uger vi troede vi skulle holde en tiltrængt ferie, indgik vi i nødberedskabet.

Jeg skal ikke stå her og blive meget fagpolitisk, men vi kommer ikke uden om at konflikten ikke blev afsluttet den dag Mette F mente hun afsluttede den. Vi kunne garanteret diskutere udfaldet af konflikten længe. Men faktum er at vi nu har et sundhedsvæsen der er endnu mere presset, end inden konflikten. Nogle vil gerne få det til at lyde som om det er corona pandemiens og sygeplejekonfliktens skyld -vi er nok andre der mener at vores arbejdsgivere nu mærker på den hårde måde, hvad der sker når sygeplejerskerne ikke længere er de pæne piger og drenge. og i stedet siger nej til frivilligt at arbejde mere end

deres normtid -og resultatet af det, er afdelinger der ikke kan få vagtplanerne til at hænge sammen.

Både som sygeplejerske og som privatperson har jeg hørt beretninger om hvordan det står til ude omkring på de hårdt belastede afdelinger i Danmark. Allerede tilbage i 2016, hvor jeg deltog i DSR kongres, der havde overskriften "et bæredygtigt sundhedsvæsen", var der modige sygeplejersker der stillede sig på talerstolen og berettede om deres afdelinger hvor man ikke kunne være sygeplejen bekendt længere. Jeg har virkelig ondt af de kolleger vi har der hver dag knokler en vis del ud af bukserne, og alligevel føler de ikke de har ydet den sygepleje deres patienter har brug for, de kolleger der føler de har svigtet deres patienter fordi de var nødt til at prioritere andre patienter. de kolleger der hver dag står i usikkerheden omkring hvorvidt der møder en til at tage over når de har fri eller om de igen bliver pålagt at blive -og dem der på en tiltrængt fridag frygter at de at blive ringet op og pålagt en vagt. Hvis nogen skulle være i tvivl om hvordan det ser ud derude, kan man se TV2 programmet "Opråb fra Sygehuse".

Jeg er stolt af at være sygeplejerske, men jeg er ikke stolt at det vores sundhedsvæsen kan tilbyde lige nu. Og jeg må sige at jeg frygter hvad fremtiden bringer.

Når det så er sagt, så vil jeg samtidig håbe og tro på at det der foregår lige nu, hvor ikke kun sygeplejersker og DSR der forsøger at råbe op, men også en stor gruppe overlæger og sundhedsøkonomer råder op om situationens alvor, lønstrukturkomiteen arbejder, der uddeles vinterpakker til personalet på de hårdest vagtbelastede afdelinger -det gør at vi må tro på at der er håb for fremtiden, Det kan næsten ikke blive værre.

Det er klart at vores speciale er ikke et af de tungeste vagtbelastede specialer, da den største del af vores aktiviteter på sygehusene er ambulante og dagkirurgiske. Langt de fleste øjenafdelinger har de ansatte de skal have og det må vi virkelig huske at sætte pris på. Og vi der er i salen her kan nok hurtigt blive enige om at vi har det bedste speciale.

I løbet af året der er gået har vi i bestyrelsen selvfølgelig også beskæftiget os med andet end corona og konflikt.

Vi har naturligvis brugt en del kræfter på at få dette landskursus stablet på benene. Det er en meget usikker tid. Men vi har haft en formodning om at mange sygeplejersker havde lyst til at deltage og helt bogstaveligt trængte til at komme ud -og at vi derfor ville få et fornuftigt deltagerantal. Men med den økonomiske lussing vi fik da vi valgte at aflyse sidste års landskursus, har gjort at vi ikke turde andet end at gå med livrem og seler i forhold til budget. Heldigvis havde vi ret i af lysten til at komme på landskursus har været stor og vi er rigtig glade for at vores deltagerantal i år er 115 sygeplejersker og andet klinikpersonale, mod fx 83 i 2020.

En af vores opgaver i bestyrelsen, er at indstille kandidater til div. Råd og bestyrelser.

I år er vi fx blevet bedt om at indstillet en kandidat til -og hold nu fast " medicinrådets fagudvalg vedrørende øjensygdomme". Vi indstillede Annette Rasmussen, Klinisk sygeplejespecialist Afd. For Øjensygdomme, Rigshospitalet, og hun er valgt ind i rådet.

I Øjenforeningens hovedbestyrelse har FS Øjne en plads. Annette Obstrup har siddet der gennem de sidste 4 år var på valg i år, og her har Maja Lindeblad Jørgensen heldigvis valgt at overtage hendes plads.

Husk at som medlem af Øjenforeningen, kan man søge midler til kurser og kongresser. Og så er det jo en forening der gør rigtig meget for vores patienter. Så den er værd at støtte.

Lige som resten af verden har vores trofaste støttere til uddannelsesstøttefonden været hårdt presset af coronaen. Det betød at det sidste år ikke lykkedes mig at få så mange penge i uddannelsesstøtte kassen som vanligt. Men med den aflysning og udskydning af kongresser og kurser der har været, kom der samtidig heller ingen ansøgninger fra jer medlemmer. Det er heldigvis vendt igen, så vi har fået støtte fra både Topcon, MMC og BVI medical (som har opkøbt det gamle DJ Instrumenter).

Glæden ved at kunne afholde dette års landskursus er på flere parametre stor, og en af dem er fordi vi i år kan fejre selskabets 35 års jubilæum.

For 10 år siden holdt Annette Obstrup, den daværende formand en fin jubilæumstale hvor hun beskrev de første 25 år af vores fine selskabs historie.

Jeg har naturligvis læst denne historie igen og jeg kan genopfriske for jer andre at Selskabet blev stiftet ved en generalforsamling i d. 15 november 1987. Og jeg kan med stolthed fortælle at det første møde i det her fine selskab som vi har referat fra, blev afholdt i Vejle, og min kære kollega Hanne Dahl Nielsen, som stadig er aktiv på vores afdeling i Vejle, sad med i den stiftende bestyrelse.

Hvis I har lyst til at læse selskabets historie gennem de første 25 år, så ligger den på hjemmesiden.

I de sidste 10 år har Annette siddet på formandsposten de første 3 år og jeg overtog fra Annette i 2015, så jeg har haft den store fornøjelse at være formand for dette fine selskab i 7 år.

Jeg har gennemgået vores arkiver og kan se at der siden generalforsamlingen i 2012 har siddet 18 forskellige bestyrelsesmedlemmer.

Det har været 10 år der her budt på både op og nedture for bestyrelsen og selskabet. Heldigvis flest opture. Men jeg har kigget lidt tilbage og den største nedtur hvis man skal kalde det det, har helt sikker været da vi sidste år pga det aflyste landskursus, måtte afholde online generalforsamling, med kun to deltagere! Det er nu en større fornøjelse når det foregår sådan her.

Noget andet jeg ser tilbage på med en vis ærgrelse er den kamp vi flere år har kæmpet for at få nye bestyrelsesmedlemmer. Til gengæld er det meget positivt at vi alligevel formåede at få arbejdet udført.

Heldigvis har opturene været flest.

I 2014 viste Annette Opstrup selskabets flag ved folkemødet på Bornholm. Her var hun inviteret til en debat om ældre patienters grå stær forløb, med fokus på forskelle mellem det private og offentlige sundhedssystem. Sammen med Annette bestod panelet af forskellige politiske repræsentanter og debatten blev styret af journalist Cecilie Beck.

I 2015 deltog hele den daværende bestyrelse i Nordiske kongres for øjensygeplejersker i Bergen i Norge. En kongres hvor Maja Lindeblad Jørgensen stod for et af de danske oplæg.

Under denne kongres fik vi overdraget formandskabet for NCON, og vi kunne nu se frem til 3 års spændende og til tider lidt hårdt arbejde.

Der er ingen tvivl om at det var et stort højdepunkt da vi i juni måned i 2018 bød velkommen til Nordisk kongres for øjensygeplejersker på Tivoli Hotel i København. En kongres med 250 deltagere fra hele norden, inklusiv Island og Færøerne. Grethe Christensen holdt den officielle åbningstale og rammerne var lagt til nogle inspirerende dage.

Hele konceptet omkring den nordiske kongres er at hvert land stiller op med to foredragsholdere, så vi hører om forskellige dele af øjensygeplejen fra hele norden.

Jeg synes vi havde nogle forrygende dage med masser af spændende oplæg og sparring på tværs af landene -læg i øvrigt lige mærke til den store fine blomst, vi jyder var meget rystede over at en buket markblomster som den der skulle koste knap 2000 kr!

København viste sig fra sin allersmukkeste side da vi sejlede gennem kanalerne og blev sat af ved den lille havfrue, hvorefter festmiddagen blev afholdt i Langelinje pavillonen. Og her kunne jeg glad, tilfreds og lettet give formandskabet videre til Sverige.

Det var planen at den næste nordiske kongres skulle have været afholdt i Malmö i maj 2021. Men den blev skubbet til maj 2022. Nu er det lige blevet os bekendt at det bliver en online kongres, d. 19. og 20 maj. Det skal der nok komme mere information ud om.

I 2018 blev jeg kontaktet af et forlag der ønskede at få et afsnit omkring øjensygepleje med i en ny udgave af lærebøger til sygeplejestuderende. Vi var jo meget begejstrede for at det bedste, men lille speciale blev husket.

Så det var dejligt at Maja tog den opgave sammen med sin kollega Pernille fra Glostrup, og bogen er udkommet med et fint afsnit om opdateret øjensygepleje.

Over de sidste 10 år har et af de områder der har fyldt mest i specialet, og et at de områder hvor der nok er sket mest, været i forhold til IVI behandlinger. Både her i landet og i resten af norden, har der været en større opgaveglidning fra lægerne til os sygeplejersker. Der er vel ikke længere en øjenafdeling hvor det ikke primært er sygeplejersker der giver behandlingen, og det gælder også i resten af norden. I den forbindelse har jeg bl.a. af en del dialoger særligt med vores norske kolleger, bl.a. i forhold til at der selvfølgelig skal følge en passende honorering med opgaveglidningen.

Da jeg startede i specialet i 2007, blev IVI behandlingerne KUN givet af overlæger og vi gav omkring 16 om ugen på min afdeling!

I dag er det stort set udelukkende sygeplejersker og de aller yngste læger, eller medicinstuderende der giver behandlingen, og på min egen afdeling giver vi omkring 70 om dagen! Og måden vi giver behandlingen på har ændret sig betydeligt! Og det er jo noget af det der er fedt, der sker hele tiden udvikling og vores procedurer sig.

Jeg kender dog et par tidligere overlæger der ville være faldet døde om hvis de så det her billede!

Det er et af de områder i specialet vi kan tale meget om og derfor vil der også være en workshop på lørdag til vidensdeling omkring IVI behandling.

Vores fine selskab er nu 35 år gammelt. Når jeg kigger ud i salen her, så ser jeg mange gamle kendinge. Mange af jer har været med på landskurses gennem mange år, og jeg tænker at gennemsnitsalderen på en øjenafdeling ligger garanteret til den lidt høje side i forhold til så mange andre afdelinger. For vi kan vidst godt blive enige om at kommer man ind i det her speciale, så er det dælme svært ikke at blive hængene. Så mon ikke selskabet her får mange flere år på bagen.

Det her er min sidste formandsberetning, men jeg er ikke i tvivl om at jeg skal også nok blive hængende i specialet